

Het lust mij niet te schrijven over de „minder goede” van deze verhalen. Een zekere zelfoverschatting, die waarschijnlijk uit zijn aard van eenzamen zwerveling voortkwam, bracht Albert Helman er toe ze op te nemen in zijn bundel, welke zonder hen kostbaarder zou zijn geworden. Maar wat doet het er ten slotte toe. Zijn er dichtbundels die uitsluitend zeer schoone gedichten bevatten? Men wil ook wel weer eens op adem komen. En wij zijn immers allemaal maar menschen. . . . dwalend zoolang wij leven.

De illustraties van Charles Eyck hadden m. i. even goed, en misschien zelfs beter, gemist kunnen worden. Slechts één of twee ervan versterkten mijn indruk van het gelezene, de meeste verzwakten dien indruk — als ik er veel aandacht aan gaf. H. R.

JAN GREGOIRE, *De Tweespalt*, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, zonder jaartal.

In 't begin is er wel iets aardigs in dit romannetje, iets frisch en iets fijns nu en dan, een stille vondst, een leuke opmerking. Maar na de eerste veertig, vijftig bladzijden begint het te verminderen, verderop wordt het rommelig en zelfs bepaald ónfijn. Om zich dan even vóór het slot weer een weinig te herwinnen.

Er is natuurlijk niets tegen, dat een schilder zich ook eens waagt aan „litterairen arbeid”, aan het schrijven van romans, gedichten, tooneelstukken. Maar als hij dien arbeid niet beter blijkt te doen dan — of minstens even goed als — zijn plastisch werk, dan lijkt het mij toch maar gewenscht dat zijn vrienden — en wie het overigens goed met hem meenen — hem dat zeggen en hem aanraden de pen voortaan liever te laten rusten — of alléén te gebruiken voor penteekeningen. Ik weet wel, dat zal waarschijnlijk absoluut niet baten. Want talloos zijn de kunstenaars, die het ijdelst zijn op het werk dat hun het slechtst afgaat. Maar nu ja, men heeft dan toch gedaan wat men kon!

En dit geval doet zich hier voor, geloof ik. Als de heer Gregoire voortgaat met schrijven, zal hij zijn schilderwerk min of meer gaan verwaarloozen. En ik geloof, dat zou zeer jammer zijn. Hij houde dus op met dit (immers werkelijk nogal onbeduidende) schrijfwerk. Hij zal zich dan in 't begin wel een beetje miskend gevoelen. Maar dit is een niet-onaangename bitterheid. En men went er aan.

H. R.

NET HOUWINK, *Mr. Regine Bruning, Advocaat en Procureur*, Amsterdam, E. M. Querido's uitgevermaatschappij, 1928.

Waarschijnlijk doe ik de schrijfster onrecht wanneer ik spreek over de „strekking” van haar roman. Ik geloof niet, dat zij dien geschreven heeft om iets te bewijzen, maar toch komt, na de lezing van haar verhaal, iets